

Putování egyptské kočky časem

Záhadná a tajemná je dávná historie starověkého Egypta, ale ještě neznámější je to, co bylo dříve na naší Zemi. V mnoha tématech těchto stránek se o těchto zapomenutých dobách vypráví.

A nyní se opět pomocí vědomého snění podařilo navštívit onu vzdálenou a záhadnou minulost a podívat se na ni očima... kočky.

Ano, právě kočky, prostřednictvím jejího vnímání, a dozvědět se mnoho nových podrobností.

Takže... Na obzoru už tančily oranžové záblesky západu slunce a obří krystaly pyramid hořely v paprscích umírajícího Slunce. Rudé odlesky klouzaly po tlustých sloupech chrámu, pokrytých tajemnými hieroglyfy a barevnými postavami božstev země, a v dálce se pomalu valila svými temnými vodami široká řeka.

Z polí se vraceli unavení rolníci, jejichž těla zakryvaly jen zaprášené kousky látky na bedrech, sklesle táhli voli.

Nastával teplý jižní večer, a v šumění dlouhých palmových listů jsem zaslechla kočičí vrnění. Na kamenných schodech chrámu mezi zelení seděla černá kočka.

Připomínala ladného pantera, oči jí hořely jako dva jantarové kameny ozářené sluncem a na krku měla zlatý náhrdelník. Byl na něm hieroglyf Horova oka.

Kočka pohnula uchem, pozvedla se, líně se protáhla a zamířila po schodech nahoru.

Najednou vidím, že po těchto schodech už kráčím já sama a všechno kolem mě je obrovské.

Sloupy, které byly i předtím obrovské, pokryté nápisy, se staly neuvěřitelně obrovskými a stoupaly někam vzhůru. Drželo se na nich kamenné „nebe“ stropu.

Do očí mi lezlo obrovské listí a vysoká tráva, někde bučela kráva, a byl cítit pronikavý zápach něčeho sladce kořeněného.

Tento zápach se vždycky linul z chrámu večer a ráno, když „dvounožci“ v dlouhých bílých skládaných „kůžích“ začali před velkou kamennou kočkou pálit suchou trávu v obrovských lesklých mísách.

Šla jsem, měkce našlapujíc tlapkami po prochladlých kamenných deskách. Spěchala jsem, vždyť večerní chlad a pomalu vycházející na obloze bledý měsíc slibovaly lahodnou pochoutku. Každý večer, a zvláště při úplňku, nás krmili lahodným jídlem.

Velmi rychle jsem se ocitla v obrovském sále. Gigantické ohnivé mísy stály každá na třech neohebných a lesklých tlapách. Vrhaly nestvůrně velké stíny, které se plížily po stěnách a podlaze a zahalovaly tě i s hlavou a pohlcovaly svou nesmírností.

Tam v dálce se tyčila ona. Ona - to byla velká kamenná kočka. Měla lidské tělo, ale hlavu jako my. Seděla na vysoké židli a ani se nepohnula. Mohlo se na ni vylézt, spát jí na klíně nebo na rameni, nebo si brousit drápky o její poddajný starý kámen.

Ale nejlépe se spalo v malých pelíšcích, které pro každou z nás připravili lidé. V těchto místnostech jsme byly jediné my paničky, na rozdíl od onoho obrovského sálu, kde hospodařili lidé, pálili nějaké byliny a zpívali nesrozumitelné melodie, podivně se přitom pohybující na zadních tlapách.

Ale tento sál nás přesto přitahoval.

Zde nám dávali chutné jídlo. Lidé před námi neohrabaně skláněli hlavy. Bylo zajímavé, že všichni muži v bílých složených „kůžích“ měli lysé hlavy, zatímco ženy připomínaly svou srstí, rostoucí jim na hlavách, černé ovce.

Ale někdy sem přicházeli i jiní lidé. Ti také přinášeli jídlo, ale jejich hlavy nebyly lysé, ačkoli zbytek těla byl bez chlupů, a jen pod pasem byli pokryti podivnou kůží bez chlupů.

Když se na obloze rozzářily hvězdy, všichni ti lidé se rozešli a pravděpodobně Ji nikdo z nich nikdy nespatriil. Vždyť, když jsme tu zůstaly jen my, tedy kočky, od kamenné sochy se oddělovala průzračná postava obrovské ženy.

Také ona byla pokryta podivnou kůží bez chlupů, které lidé říkají šaty. Ale ona nám na rozdíl od lidí rozumí a mluví s námi jazykem viditelných obrázků, které lidé zaneřádili nesrozumitelným mumláním. A je třeba znát nepředstavitelné množství sad zvuků, aby se vyjádřilo to, co lze snadno spatřit v očích partnera rozhovoru.

Své emoce vyjadřujeme pouze zvuky. Ano, kolik potíží a zbytečností si sami vytvořili tito dvounožci, kteří si myslí, že jsou moudří. Ještě že měli dost rozumu, aby uznali, že jsme tvorové hodní úcty. Přichází známé cinkání zvonečků. Tohle bude vynikající! V sále se objevily další kočky. Vylezly ze svých úkrytů, slezly po ramenou kamenné sochy.

Ach, jak je dnes krásný ten velký černý kocour a jak se mu leskne srst! A tady přichází šedá mamča, která bydlí vedle mě, takříkajíc moje susedka. Má pět dětí a všechny kňourají jedno přes druhé.

Jé, kocour se na mě podíval, mňau...! Ale cinkot zvonků je už blíž a v otvoru se objeví bílá holčička s ovčí hlavou. Její tvářička je samozřejmě lidská, ale srst na hlavě má jako ovčí. A ta vůně! Ta je úchvatná! Čerstvá játra, ryba...

Mmňau!

Nicméně, dobře to tito lidé vymysleli, dát každému z nás jeho vlastní porci, aby nedocházelo k hádkám.

Malá miska se objevuje i před mým čumákem... Ale vtom jsem vyletěla z kočičího těla a hned nato jsem se stala tou dívkou, která přinesla jídlo. Dobře živená černá kočička baští chrámovou pochoutku a spokojeně vrní.

Brzy byla miska prázdná, a ona se na mě podívala svýma zlatýma očima, zavrněla a s tajemným pohledem pomalu odešla někam za sochu Bast (kočičí bohyně). Znovu se otočila, zamručela a zavrtěla ocasem, jako by mě zvala s sebou. Ale jakmile jsem ji následovala, opět jsem si cítila být kočkou.

Tihle hloupí lidé, pomyslela jsem si, ani si nevšimnou Velké kočky. Bezmyšlenkovitě mumlají před jejím obrazem své podivné zvuky a komplikované nápěvy, ale nevidí ji, skutečnou, a ne tu kamennou. A co je tam, nevědí ani to, co věděli ti, kteří porodili jejich matky, či spíše matky jejich matek nebo ještě dříve.

Vždyť tady, v chrámu, je tajná místnost. Jsou v ní úžasné věci dávných lidí. Ale oni dokonce o tom ani netuší. Jsou to však lidské věci, což znamená, že je třeba, aby se někdo z nich o nich dozvěděl. Možná, že ta dívka půjde se mnou. To jsem zvědavá, co udělá, až to všechno uvidí.

Otočil jsem se, ale dívka už byla pryč, a sálem se už ozývaly hlasy lidí, kteří žádali Velkou kočku o milost, ale obracejí se ke kameni.

Najednou se přede mnou objevila Ona. Průsvitná postava mi pohrozila prstem, ale pak se usmála a zvala mě za sebou. Ano, nechce, aby se lidé o tom místě dozvěděli, ale možná to tak má být?

Vpředu se objevil úzký a nízký průchod. Prošla jsem jím.

Byla to dlouhá chodba, kterou staří vybudovali speciálně pro nás.

Člověk by tudy nedokázal protáhnout své velké tělo, a jen dvě kočky by se v těchto tunelech dokázaly vyhnout. Průchod vedl dolů pod svah, potom zatáčka, další zatáčka a zase dolů. A tak ještě mnohokrát, až jsem se nakonec ocitla v prostorné místnosti zalité bílým světlem vycházejícím z velkých a malých koulí.

Hromadily se tu podivné věci. Lesklé, i ne tak lesklé, na rovných nohách i na tom, čemu lidé říkají kola.

Podivné kulaté otvory oken byly průhledné, ale nebylo možné jimi projít. Byl tam také třpytivý zlatý keř se zlatými listy. Vypadaly tak podobně jako skutečné, že si je člověk mohl splést, nebýt zlaté barvy a melodického cinkání chvějících se listů.

Kočky sem na rozdíl od lidí volně vstupovaly. Hrály si a pobíhaly mezi nepochopitelnými věcmi.

V dálce jsem si všimla jakéhosi lesklého kruhu, který se vznášel nad hladkými deskami podlahy bez jakékoliv opory. Tato poměrně tlustá a masivní kruhová deska visela ve vzduchu! Už jsem tu jednou byla, ale opět mě překvapilo, co jsem viděla.

Náhle se nad deskou objevila průsvitná postava kočky v lidském těle.

Někdy ji bylo možné spatřit v kočičím těle, ale pak byla s lidskou hlavou.

Vida, i teď se ukázala jednou v té a pak v druhé podobě, a jako by mě vybízela, abych na ten kruh vyskočila, což jsem také udělala.

Jakmile se mé tlapky dotkly jeho lesklého, studeného povrchu, přilepily se na něj a kruh se zběsile roztočil tak, že se mi z toho zatočila hlava. Ale nemohla jsem ani pohnout ocasem a kolem mě se vytvořila stříbřitá třpytivá mlha. V zoufalství jsem hlasitě zamňoukala. Tak moc jsem se bála!

Ale ve stejném okamžiku se mlha rozplynula a už tu nebyla místnost s holými stěnami a shlukem podivných a nepochopitelných věcí.

Stála jsem dál na plošině kruhu, ale ten se vznášel ve velké a světlé místnosti, jejíž kamenné „nebe“ podpíraly sloupy. Nebyly však tak silné jako v chrámu Velké kočky Bast, jak jí lidé říkali. Tyto, dalo by se říci, tenké sloupy se nahoře otevíraly do kamenných květů. Na kamenné podlaze tvořené tvarovanými deskami se střídalo jasné slunce a dlouhé stíny od těchto sloupů.

Nedaleko jsem si povšimla dřevěného sedacího zařízení (židle). Dalo se rozebrat a zase složit. Jeho nožky byly úplně stejné jako moje tlapky, jen srst a prsty byly ze dřeva. Vedle něj na stejných nohách stál stolík.

Brzy jsem si všimla zdejších koček. Dívaly se na mě ostražitě, jako na cizí, ale i mně byly neznámé.

Vtom však něco zašustilo, kočky znervózněly, a v dálce se objevila ženská postava, zahalená od hlavy až k patě v bílo-zlatých šatech. Její pleť byla také světlá, ne ale jako pleť lidí v mé vlasti (Egyptě), oči však měla tmavé a její pohled byl bezedný.

Hlavu jí rámovaly tmavé vlasy, na kterých seděl duhový pták. Ale nebyl živý, ti lidé ho z něčeho vyrobili.

Najednou jsem si znovu všimla té průzračné postavy kočky-Bast. Přistoupila k ženě s ptákem na hlavě. Komunikovaly spolu! Ona ji viděla! Člověk, a viděla ji!

Na krátký okamžik jsem se vymanila z těla černé kočky a vnitřní hlas mi kdesi v nitru říkal, že je to sama Isis a že kočka, ve které jsem byla, se dostala do této ještě starší doby, než byly časy Egypta, a učinila tak s pomocí „stroje času“ starých Atlantánů.

Byl to také Egypt, jen v mnohem dřívější době, v době Atlantidy. Isis přišla na Zemi s Atlantány a provdala se za Osirise, jednoho z představitelů civilizace Siria, která se dostala na Zemi a založila zemi Hyperboreu, vládla zde se svým manželem. Obklopovalo ji mnoho koček.

Ale vtom jsem se znovu ocitla v těle kočky. Isis ke mně přistoupila a pohladila mě po srsti. Podívala se mi do očí, usmála se, a postava kočky Bast se za ní

pomalu rozplynula. Isis se ke mně naklonila a vzala mě do náruče. Usadila se na té židličky a upřeně se na mě zadívala.

Isis a kočka

Najednou mi její tvář potemněla a já uviděla všechno to, o čem mi vyprávěla, v živých obrazech, které se mi před očima střídaly jeden za druhým.

Viděla jsem zelená pole a lesy, překrásné zahrady a modré říčky, a uprostřed toho všeho záblesk bělostného města, které se ke mně přibližovalo.

Chodily tam kočky. Jenom kočky! Většina z nich měla lidské hlavy. Nebo třeba jde obyčejná kočka, prostě velká kočka, ne jako my teď, a najednou... promění se v člověka, jako by přetéká do jeho podoby. Přitom jsou všechny postavy průsvitné, jak kočky-lidé, tak stromy, domy. „Žijí v jiné dimenzi,“ prolétlo v mé už lidské mysli, vždyť tehdy jsem si neuvědomovala, zda jsem kočka, nebo člověk, možná mi to Isis vyprávěla jako člověku, ne jako kočce.

Ukázalo se, že existuje celá planeta koček, celá jejich civilizace. V dávných dobách se nacházela v soustavě jakési hvězdy v souhvězdí Lva. Ukazuje se, že v

různých systémech existují i další planety podobných civilizací napůl zvířecích - napůl lidských.

Existuje tedy civilizace těch, kteří se u nás stali medvědy, a civilizace těch, kteří se stali slony. Později mi bylo řečeno, že existuje také planeta napůl ptáků - napůl lidí. Vzpomínky na ně, kteří žili už na Zemi, nám zůstaly jako legendy o prorockých ptácích Alkonostovi, Gamajunovi, Sirinovi. Zde na Zemi potom všichni vzestoupili do vyšších dimenzí.

„Ve vesmíru jsou tisíce různých planet,“ promluvila Isis uvnitř mého vědomí, „a na formě života na nich nezáleží, roli hraje pouze duchovní úroveň monády. Jsou-li monády duchovně vyspělé a nesou-li světlé energie, jejich fyzická těla se jeví jako nádherná, ale jsou-li monády nízké a jsou-li temnými bytostmi, jejich těla ve fyzickém světě vypadají ošklivá a škaredá jako oni sami.

Na tisících a milionech planetách jde evoluce svou vlastní cestou a nemusí to být nevyhnutelně v podobě člověka. A dokonce i nejvyšší duchové, učitelé mohou mít například podobu medvěda, slona, kočky, lva, psa, ryby, draka, ptáka nebo jakoukoli jinou podobu, pokud vzestoupili v jiných, nelidských civilizacích.

Poloprůzračná Kočičí bohyně přišla ze své planety ke starověkým Praatlantům, když je postihly těžkosti a jejich planeta poblíž Siria se začala zaplavovat. Praatlanté cestovali k Zemi na velké arše-planetě, z níž se nyní stal Měsíc (viz téma: Měsíc - archa Atlantů). S nimi byla tatáž Bohyně-kočka a její děti-andělé strážní koček, pomáhající i lidem. Proto byla kočka v dávných dobách považována za symbol Měsíce a byla jí zasvěcena. A starověká bohyně, která je vedla, se v Egyptě stala bohyní Bast.

Přišla na Zemi spolu s Isis z Měsíce z civilizace Praatlantů, která na Zemi založila Atlantidu.

Tak byla v Atlantidě uctívána Kočka a byly jí stavěny chrámy, ale když se k moci dostal ten, kdo je v mýtech nazýván Chronos, a vědomí Atlantů zahalila temnota, odešla Kočka spolu s Isidou do země Egypta.

Ale neusadila se pouze tam. Kočičí duch se vydal dál na Východ a v těch zemích se usadily malé kočky. Obzvláště uctívané byly v zemi Šambala u veliké pyramidy (budoucí Kailás). Zde byly uctívány i po vzestupu Šambaly do vyšších dimenzí.

Staly se opatrovníky pokladů buddhistických chrámů v Tibetu a žily v chrámech v Siamu, Khmeru (Kambodži) a dalších zemích Indočíny.“

Najednou se mi před očima vznášely podivné, bizarní chrámy, a zlaté sochy Buddhů a... mnoho koček, stejně jako chodily a seděly u sochy Bast, tak otíraly rohy v chrámech na Východě.

Vtom však Isis zamířila svou hůlkou dopředu a z ní vyšlehl nazelenalý paprsek. Zdálo se, že pronikl nějakým temným prostorem. A na konci vytvořeného tunelu vysvitla kamenná tvář Sfingy.

Ano, byl to obrovský lev s lidskou tváří.

„Je také ze souhvězdí Lva,“ řekla Isis. „Je otcem bohyně Bast. Vždyť lví a kočičí civilizace jsou si blízce příbuzné. Kdysi dávno, když na egyptské zemi ještě nebyly pyramidy a když Měsíc ještě nebyl satelitem Země, když na Zemi zuřily války s temnými civilizacemi, které přišly po kamenech Tartaru (viz další témata), ze souhvězdí Lva se vydala výprava bojovníků na pomoc těm, kteří bojovali za Zemi a Slunce. Byli to napůl lidé - napůl lvi. Zde na Zemi společně s dávnými Lemurijci a ohnivými draky světla sváděli boj s temnými civilizacemi. Na nějakou dobu se jim podařilo zvítězit. A tenkrát své vítězství zpečetili vztyčením sochy Sfingy, kterou oživil její mocný Duch. Duch Sfingy, pocházející ze souhvězdí Lva, sám vytvořil v soše věčný mechanismus, který brání Zemi sklouznout do temného dvojrozměrného světa. Spojil tuto sochu se světy v souhvězdí Lva a Orionu a s hvězdou Sirius, tedy s těmi světy, kde byly usídleny kočičí civilizace. Představitelé kočičích a lidských civilizací z těchto systémů dodnes pozorují Slunce a Zemi a zadržují nápor temných sil, zejména Anunnaki či Nibiruánců. Pro lidi neviditelná válka stále pokračuje.“ Tak pravila Isis.

Vtom však znenadání promluvila sama Sfinga. A její mocný hlas zazněl kdesi v mém nitru. *„Lidé vždycky chtěli a chtějí vědět, kdy tahle válka skončí. Vždycky chtěli a chtějí vědět, co bude. Chtějí vědět všechno a hned. Myslí si, že všechno už je známo a napsáno někde na tabulkách, v informačních polích, v knihách za sedmi pečetěmi a tak dále. A stačí se do nich jen podívat, a všechno se dozvíš.“*

Ano, je pravda, že minulost, budoucnost a přítomnost existují současně. Na základě toho se lidé domnívají, že je-li tomu tak, pak budoucnost již neměnně existuje, a proto ji lze spatřit. Lze ji vidět. Ale jakou budoucnost chcete uvidět? O které z nich chcete vědět? Existují miliardy miliard prostorů budoucnosti. A to jsou jen ty, které se dotýkají Země. Podívej.“ A pak mi přiložil k očím rotující ohnivou kouli. *„Uvidíš tu jediný okamžik, ale z různých pozic,“* řekla Sfinga. Uvnitř koule se točila modrá zeměkoule. A tu se na jejím pozadí roztočilo ohnivé kolo, takže obraz zemské koule byl rozdělen na sektory jeho ohnivými špicemi.

V jednom sektoru zasáhla americký kontinent obří vlna tsunami, v druhém zůstal celý a nepoškozen, ve třetím uprostřed Ameriky zel jícen supervulkánu, ve čtvrtém zuřila válka, v pátém se pokojně pásla stáda, v šestém rostly palmy na území Ruska, přesněji řečeno na Sibiři, v sedmém se tu v Rusku hromadil led, a najednou se jako v kaleidoskopu míhaly tisíce obrazů - války, katastrofy, pády meteoritů, sopky, i klidné Slunce, kvetoucí zahrady. *„Myslíš si, že před tebou proběhla historie?“* - zeptala se Sfinga. *„Ne, viděla jsi jen jeden okamžik vaší budoucnosti, pouze z různých stran. A z jaké strany ji uvidí lidé žijící ve vašem časoprostorovém výklenku, záleží jen na nich. Kdy válka skončí? Dá se říct, že už skončila, vždyť existují prostory jiných dimenzí, kde už není, i kde ani nebyla. Kdy skončí ve vaší dimenzi záleží na tom, jakým směrem se budete ubírat v prostorech budoucnosti. Ona už existuje, ale s miliardami variant. Čas je prostor. Bude vám to jasné, jakmile se na svět podíváte ze čtyřdimenzionálního světa. A tehdy to bude jasné - půjdeš doprava - potkáš válku, doleva - mír, dopředu - uvidíš nějakou jinou*

událost. Všechny jsou však na mapě času zakresleny současně. Vše záleží na tom, kam se vydáš.

Stejně tak události ve vašem osobním životě závisí na tom, kam jdete, jaká je vaše životní cesta. Samozřejmě ne podle toho, jak chodíte nohama, ale podle toho, jak přemýšlíte a jednáte. Podle toho se odvíjí vaše cesta a na ní potkáte to, k čemu vedou vaše činy a myšlenky. Multidimenzionalita bytí je pro vaše trojrozměrné chápání nepředstavitelná, proto nemůžete používat cesty času, který je prostorem jiné úrovně. Jak poznáte budoucnost, aniž byste udělali krok, jak uvidíte zatáčku cesty a to, co je za ní, aniž byste jí prošli? Vznese-li se nad silnicí na křídlech, uvidíte i to, co je za zatáčkou, co je napravo od ní, a co je nalevo, co bude za rozcestím. Když se však spustíte na zem, vy sami si vyberete tu či onu odbočku a realitou se pro vás stane jen to, co je za ní, a ne za tou druhou, kterou jste si nevybrali. Zde je také vaše budoucnost, k níž jste dospěli. Ona je pro vás realitou, ačkoli za jinou zatáčkou je zároveň další kopec, ale ten odsud nevidíte.

Věštec se vznese nad cestu a vidí vše najednou, ale člověk, který jde, vidí jen část a řekne, že se věštec zmylil.

Pouze zástupci temných světů se záměrně vydávají za věštce a předpovídají lidem jejich budoucnost. Programují ji pro své vlastní účely. Jak to dělají? Jednoduše jim v časovém prostoru ukazují cestu, po které chtějí, aby ti prošli. A poté se jejich předpovědi vyplní, a zároveň tito vedení jdou cestou, kterou oni potřebují.

Nehledejte předpovědi! Tvořte svůj život sami, jinak se dostanete na šňůru nějakého vodiče a ten už bude rozhodovat za vás a psát váš osud. Samozřejmě, ne úplně, vždyť si ho stejně píšete sami svými činy, ale směr udávat bude.“

Tak promluvila Sfinga a ohnivá koule v její ruce zmizela.

Jenže vtom znovu spatřím Isis. Usměje se a pohladí mě po srsti, vždyť jsem zase kočka.

Ale co to je? Stává se průhlednou, pak zase obyčejnou. Volá mě. A moje tlapky ji poslouchají. Proti své vůli se ocitám na stejném kovovém kruhu, díky němuž jsem se sem dostala. A znovu se začal zběsile otáčet, a stříbřitá mlha zahalila všechno kolem.

A tady už kamenná postava Bast sedí na kamenném trůnu v záři ohně, kočky jí šplhají po ramenou a kolenou a prastarý lid Země před ní zpívá hymny. A kdesi, jako skrze mlhu, se na všechno dívají nemrkající oči Sfingy, oči, které vidí skrze všechny časy...

Zapsala Valeria Kolcova 01.12.2013